

Den lilla röda boken

Kapitel 1

Det var lördag eftermiddag, solen lyste, men Cesar ville ändå sitta inne och kolla på sitt favoritprogram. Plötsligt kom mamma in i rummet.

“Jag fick precis ett brev av regeringen om att det kommer ett flyktingbarn hit och han ska bo här i sommar eller längre, också heter han Arthur”, sa mamma drömmande.

“Han är ett år och han kommer på måndag så då får du vara riktigt duktig, vad säger du om det, älskling?”

“Kul”, svarar Cesar, men han släppte inte blicken från TV:n.

“Du är alltid så duktig”, säger mamma och kysste Cesar i pannan.

“Ska du inte gå ut förresten?”, frågar hon.

“Snart”, svarar Cesar.

“Okej”, säger mamma och går ner till köket.

När Cesar kommer ut går han till sjön som ligger en bit bakom huset. När han kommer fram ser han att Asta och Bea sitter och fiskar från bryggan. Då kommer han på att Bea fyller år idag.

“Hej, Cesar!”, ropar Bea glatt.

“Hej!Grattis på födelsedag förresten!”, ropar han. Han springer fram till bryggan och sätter sig bredvid Asta.

“Det ser ut som att ni har fått mycket fisk”.

“Ja, vi fångade just en gädda, men den hoppade ner i vattnet när Bea skulle lägga den i hinken”, svarar Asta.

“Synd”, sa Cesar.

“Ja, fast vi fångade en stor lax innan”, svarar Asta och Bea med en mun.

“Jaha, men ha det fint, hej då!”, sa Cesar och gick hem igen.

Kapitel 2

“Hej Cesar! Bebisen kommer om en timme så jag har bjudit hit mormor och morfar.”, sa mamma, ”Kan inte du gå upp och fixa dig lite nu, när mormor och morfar kommer?”

“Jaja, det kan jag väl”, svarar Cesar och går upp på sitt rum.

Cesar hör att det ringer på dörren. Han springer ner och ser hur mamma öppnar dörren. Utanför dörren står en korg med en liten, liten bebis i.

“Se så gullig han är!”, säger mamma.” Är det okej att han delar rum med dig, gubben?”

“Ja då, bara han inte tar för mycket plats.”, svarar Cesar.

Mamma gick upp med bebisen och lägger honom i soffan som finns i vardagsrummet, medan Cesar går in i köket.

Över allt hänger vimplor, det var konfetti överallt och i mitten av bordet stod en stor tårta.

VÄLKOMMEN ARTHUR!

Stod det på den.

Nu ringde det på dörren.

Cesar gick och öppnade. I dörröppningen stod inte mormor och morfar utan en gubbe som höll en stor låda.

“Ni har beställt en bebis säng”, sa gubben och tog upp en lista.” Och...barnleksaker, en bebisstol, bebiskläder och bebisskor.

Är det här till dig?”, frågar gubben.

“Nej”, svarar Cesar. ”Det är nog till bebisen.”

Gubben ställer ner lådan innanför dörren innan han vänder på klacken och går.

Nu kommer mamma ner.

“Bra, nu har bebisens saker kommit” säger hon och innan Cesar hinner fråga vad som händer vänder hon sig om och går upp på Cesars rum.

Kapitel 3

“Välkommen Arthur”, säger mamma glädjestrålande.

Bebisen skrattar.

“Jag måste gå på toa”, säger Cesar.

“Okej gör det du”, svarar mamma ointresserat.

“Visst är du mammas lilla favorit pojke!” säger mamma som precis lyft upp Arthur.

Cesar springer upp för trappan. Han börjar bli riktigt irriterad på den där Arthur.

När han går förbi sitt rum på väg mot toan ser han att hela hans rum är täckt av Arthurs saker. Hela golvet var täckt av leksaker, hans säng tog upp halva rummet. Cesar kunde knappt gå runt där!

Nu började han verkligen bli arg.

“Så lång tid du tog”, säger mamma när han kommer ner.

“Äsch, det var inget, ska vi inte äta tårta snart?”, frågar Cesar.

“Eh...förlåt oss, men vi började äta lite men vi har sparat till dig.”

På fatet stod en stor tårtbit med mycket grädde. Plötsligt märkte Cesar att något saknades vid bordet.

“Var är min stol?!”, frågar Cesar argt.

“Bli inte så arg”, svarar mamma irriterat. “Vi behövde flytta lite på den för att bebisen skulle få plats vid bordet.”

“Men då kan jag ju inte sitta här inne!”, skriker Cesar. ”Nu går jag upp!”

Han började gå därifrån, men vände sig snart om.

“Och jag tar med mig resten av tårtan!”, sa Cesar och tog fram en sked också tog han med tårtbiten upp.

“Nu får du akta dig!”, säger mamma åt Cesar.

“Arthur vill faktiskt se på TV!”

“Men jag tittar ju”, svarar Cesar.

“GÅ!”, ryter mamma.

Cesar springer gråtande därifrån och ner för trapporna. Mormor och morfar hade gått hem.

De hade ett ganska gammalt hus.

På väggarna satt fotogenlampor.

Han gick fram till en av dem.

Han var så arg att han började dra i den.

KNAK! Lät det och lampan böjdes.

“Åh nej!”, tänkte Cesar.

Det knakade till i väggen och helt plötsligt öppnades en lönndörr.

“Vad i hela...”, sa Cesar för sig själv.

Innanför lönndörren stod en spegel.

I spegeln såg han hur han själv tappade en röd sak genom gallret på en gatubrunn.

Just då brydde han sig inte.

Men så såg han en liten, liten bok som låg på en pall framför spegeln. Han gick fram och öppnade boken.

Arthur James Maxsson

1 år

Cesar tog boken och gick upp på sitt rum och la sig i sängen och somnade helt förvirrad efter vad som hänt.

Kapitel 4

När Cesar vaknade morgonen därpå kunde han knappt ställa sig upp på golvet. Han gick fram på golvet (så gott det går) och fram till sin byrå. När han öppnar första lådan på byrån ser han att den är fylld med ner dreglade bebiskläder.

“Skit också”, tänkte Cesar, men så såg han att hans kläder låg under alla leksaker.” Såklart”, tänkte Cesar återigen.

Han satt på sig sina kläder och tittade ner i bebisens säng. Där låg den lilla bebisen och sov.

Han gick ner till köket. Som tur var hade mamma inte vaknat än, så han gjorde iordning en macka ut sig själv, innan han gick ut till hallen. Han tänkte precis gå ut när han kom på att han skulle visa Bea och Asta boken han hittade i det hemliga rummet.

Han sprang upp på sitt rum och hämtade den lilla boken han gömt under kudden.

Cesar gick ut genom dörren och fortsatte mot Beas hus.

När han kom fram till Beas hus öppnade hennes mamma dörren.

“Hej, vill Bea komma ut och leka”, frågar han.

“Jag kan fråga henne”, svarar Beas mamma.

“Bea!”, ropar hon in i huset.

“JA!” svarar Bea.

“Cesar vill leka med dig!”, skriker Beas mamma.

“Jag kommer!”, skriker Bea tillbaka.

Bea sätter på sig sina kläder och springer in i hallen.

“Tjena”, säger hon.

“Vill du leka med mig ute?”, frågar Cesar.

“Ja”, svarar Bea.

Plötsligt känner Cesar att någon knackar på hans rygg.

Det var Bea.

“Hej! Vill ni leka?”, frågar Asta.

“Ja, vi tänkte det”, svarar Bea som just knutit klart skorna.

De går mot skolan för att leka på skolgården. Cesar stannar plötsligt.

“Jag höll på att glömma!”, sa han.

Han grävde runt lite i jackfickan och höll sedan fram handen.

“Jag hittade den här!”

När Asta och Bea böjde sig fram för att se, råkade Bea stöta till Cesars arm. Något rött föll ur hans hand och rakt ner genom gallret på en gatubrunn.

“Oj, förlåt!”, sa Bea.

“Det gör inget, men vi måste verkligen få upp den innan den blir helt genomblöt!”, sa Cesar och tittade ner i gatubrunnen.

“Vad var det förresten?”, frågar Asta.

“Det var en jätteliten bok”, svarar Cesar.

“Ja, den måste ha varit liten”, sa Bea menande.

“Men hur ska vi få upp den?”

“Vi kan fråga min pappa!”, svarar Asta. “Han är ju rörmokare!”

“Ja, det gör vi!”, sa Bea.

“Så, vad väntar vi på”, sa Cesar och började gå.

Kapitel 5

När de gått upp för trapporna i trapphuset knackade Bea på dörren.

“Hej, barn! Vad vill ni så här dags!”, frågade han.

“Vi tappade en grej i en gatubrunn”, svarar Cesar som absolut inte var arg på Bea för det som hänt.

“Jo, men det kan jag visst hjälpa er med”, sa Aastas pappa som hette Erik.

Erik satte på sig skorna och följde med barnen nerför trapporna och ut genom porten. De letade en stund innan de hittade rätt brunn.

“Asta, gumman, kan inte du och Cesar stanna här vid brunnen så går jag och Bea ner i avloppet?”, frågar Erik.

“Klart vi kan!”, sa Asta, glad över att inte behöva gå ner i avloppet.

“Men jag vill inte gå ner i avloppet!”, tjuter Bea.

“Jo, det får du göra, för det var du som stötte till mig!”, säger Cesar ut henne.

“Okej”, svarar Bea tillslut.

Erik och Bea går mot sjön. Där ser de en rund tunnel öppning med galler. Erik tar fram en nyckel ur bakfickan och låser upp gallret som egentligen var som en dörr. De går in i tunneln. Tunneln var stor som en labyrint, men tillslut hittar de fram till den brunn som Asta och Cesar står vid.

Bea ser boken, hon tar upp den och säger sedan till Cesar:

“Jag har den!”

Därefter går de tunnlarna tillbaka och så fort de kommer ut låser Erik gallerdörren.

De gick till skolan och lekte på skolgården tills att Asta frågade om de skulle gå hem till henne. Det ville Cesar och Bea.

De sprang till Astas hus och uppför trapporna. Cesar var så ivrig att han hoppade över de sista stegen. Han tog ett långt kliv fram till

dörren och ringde på. Plötsligt kom han på att Asta inte hade någon ringklocka på sin dörr och när han tittade lite längre ner på dörren såg han att det stod Pellesson på dörr lappen och Asta hette definitivt inte Pellesson i efternamn. Efter en stund öppnas dörren och en kvinna tittar ut.

“Hej! Vad vill du?”, frågade kvinnan vänligt.

“Jag knackade på fel dörr, men när jag ändå står här kan jag väl passa på att fråga om jag hade kunnat få hjälp att torka denna”, svarar Cesar och höll fram den genom blöta boken.

“Ja, visst kan ni få det”, sa kvinnan som hade sett att Asta och Bea frågande tittade fram bakom hans rygg.

“Kom in bara, kom in!”.

Alla tre gick in genom dörren.

“Jag heter Emelie, förresten och det här är min man Peter”, sa kvinnan som då hette Emelie. Barnen ser hur en man med brunt skägg och vänligt ansikte står lite längre in i hallen.

“Vill ni ha kakor?”, frågade mannen som hette Peter. Det vill barnen gärna ha.

Kapitel 6

Barnen sitter i soffan hemma hos paret Pellesson.

Peter hade precis berättat om att de var nyinflyttade och att de alltid drömt om att få ett barn och att när Emelie hade en bebis i magen hade bebisen dött när hon skulle födas.

Plötsligt fick Cesar en idé, men han hann inte säga det för att nu kom Emelie in i rummet med den lilla boken i handen.

“Handlar den här boken en släkting till någon av er?”, frågar hon.

Asta, Bea och Cesar skakar på huvudet.

“Nej, den handlar om ett flyktingbarn som skulle bo hos mig och min mamma i sommar, alltså tills att någon vill adoptera honom”, svarar Cesar.

“Vi skulle gärna adoptera honom om det går för sig, eller hur, Peter?”, frågar Emelie.

“Ja, absolut!”, svarar Peter som storögt suttit och lyssnat.

“Ja, ni kan ju alltid följa med hem och fråga mamma”, säger Cesar.

Därefter går alla ut i hallen och klär på sig skorna. Då passar Cesar på att stoppa boken i fickan.

De går ner för trapporna i trapphuset och ut genom porten. Och vidare mot Cesars hus.

Kapitel 7

Emelie knackar på dörren till Cesars hus. Några sekunder senare öppnas dörren och Cesars mamma Pernilla visar sig i dörröppningen.

“Hej, vad vill ni?”, frågar hon.

“Jo, visst är det så att det bor en bebis hos er bara nu över sommarlovet tills någon vill adoptera honom?”, frågar hon.

“Ja, det råkar vara så”, svarar Cesars mamma Pernilla.

“Jag och min man Peter har alltid drömt om att få ett barn men har aldrig kunnat få ett själva. Så därför undrar vi om bebisen hade kunna få ett hem hos oss?”, säger Emilie.

Precis då kryper bebisen fram bakom Pernilla.

“Mamma, pappa”, säger han och tittar upp mot Peter och Emilie.

“Ja då, han verkar själv vilja det”, säger Pernilla. “Men då måste vi först ha ett möte med styrelsen”.

“Absolut”, svarar Emelie, “ska vi ha det där inne?”. Emelie pekar in mot köket.

“Ja, det kan vi”, säger Pernilla.

Emelie och Pernilla går in i köket och Peter går upp för trappan och in i vardagsrummet där han lyfter upp bebisen i soffan och springer in på Cesars rum för att hämta alla bebisens saker.

“Jag måste visa er en sak”, säger Cesar och går fram till en av fotogenlamporna som sitter på väggen och börjar dra, men inget hände. Då ser Cesar hur en liten lapp som måste vart vart väldigt gammal, trilla av från fotogenlampan. Asta tar upp lappen och läser på den.

“Lite hjälp från en gammal dam”, läste Asta högt och tydligt.

Alla tre stirrar på varandra innan Asta frågar: “Var är den röda lilla boken?”

Cesar stoppar snabbt handen i fickan, men han känner inget.

“Borta”, svarar han tillslut.

De går upp på Cesars rum. Jämfört med innan var golvet helt rent, Cesars kläder var på sin plats i byrån. Då kommer Pernilla och Emelie in i rummet.

“Arthur flyttar redan ikväll”, säger Pernilla till Cesar,” så nu får du ditt rum tillbaka.Förlåt, förresten för att jag skällde på dig igår”.

Hon gick fram till Cesar och kramade honom och han kramade henne tillbaka.

Morgonen därpå vaknade Cesar av att mamma väckte honom.

“Godmorgon, Cesar!”, sa hon,”Har du sovit gott?Åh, jo, förresten då har fått post.Mamma tog fram ett kuvert och gav det till Cesar.

Han öppnade det och hittade ett kort i.Han läste på det tyst för sig själv:

Till en mycket snäll pojke!

Här får du en peng för att du hjälpte oss att finna Arthur. Vi är dig evigt tacksamma.

MVH Emelie och Peter

Han tittade ner i kuvertet och såg en stor peng. ”Wow!”, tänkte Cesar nöjt.